

JAMSESSION

Hudební klub v Orlové

FANZIN

Poslední klubovou akcí před prázdninami byla sešlost v pátek 6. června v restauraci Studánka. Program opět zajistila skupina ZoRa, která zahrála ve svém repertoáru několik nových skladeb. Účast slíbili někteří umělci, ale nakonec to nikomu nevyšlo. Počasí a předprázdninová doba sehrály v účasti svou roli. Zprvu to vypadalo, že muzikanti budou hrát pro několik lidí. Časem se však sešlo 8 členů včetně účinkujících a bylo to poprvé, co hosté přečíslili počet členů klubu. Ve 22⁰⁰ byl klub ukončen a většina se přemístila do restaurace Koulova. Lze jen doufat, že se po prázdninách domluvené hudební projekty uskuteční.

ZAHRADNÍ ROCK PARTY POTŘETÍ

První polovina letošního roku nebyla pro náš Hudební klub nijak bohatá na akce. V březnu bylo ukončeno hostování Klubu v restauraci Libuše. Romanem Holtzerem nově dojednaná možnost pořádat klubové akce v restauraci Studánka se sebou přinesla komplikaci s termíny, které jsou volné jenom podle potřeb a dispozic provozovatele restaurace. Už od začátku června se začala mezi členy Hudebního klubu rozšiřovat informace, že by se v brzké době mohla konat TŘETÍ ZAHRADNÍ ROCK - PARTY na zahradě u Mirka Křivdy. Následně byl vybrán termín a rozeslány pozvánky na 27. června. Jediné obavy o osud akce byly spojené s počasím, které celý týden bylo deštivé, a hrozilo, že akce by musela být přeložena na jiný termín. Očekávaný páteční den na konci června už od rána zářil nádherným slunečným počasím. Po 15. hodině se pomalu začali scházet hudebníci a pozvaní hosté a po instalaci aparatury začala hudební produkce skupin

Z Budy, Tatapult, Ještě nijak a ZoRa. Podle možností se po celý večer vytvářela i nahodilá seskupení nebo se jednotliví hudebníci začleňovali do jiných formací. Neomezenou schopností se začlenit do všech skupin oplývá Jaromír Puhř. Jeho nenapodobitelná hra na foukací harmoniku dělá z každé skladby atraktivní záležitost. Překvapením večera byl kytarista Roman Trnka. Je velice dobře instrumentálně vybavený, ale jeho styl blízký metalu nezapadá do žádné s Hudebním klubem spřátelené formace. Pokud by se v některé ze skupin uplatnil, bude muset hledat způsob, jak se přizpůsobit, nebo jít vlastní cestou a založit novou skupinu. Napovídal by tomu i vzájemný kytarový duel s nadějným sólistou The Bats Martinem Heczkem. Velice dobře se dokáže přizpůsobit Pavel Vaňura svou hrou na bicí, nebo Mirek Hynar jako basový kytarista. Oba se zapojili do metalové produkce Trnka–Heczko. Uznání si zaslouží všichni, kteří na 3. Garden rock party vystupovali. Na všech skupinách je vidět neustálé postupné zlepšování, které je určitě podloženo tvrdou prací ve zkušebně. Jednotlivá hudební seskupení předváděla líbivou a rytmy oplývající hudbu, která lákala do tance. Žádnou komplikací pro tanečníky nemohl být ani mírně svažitý terén. Po celé odpoledne až do pozdních nočních hodin byl k dispozici plně využívaný gril a sudové čepované pivo. Jediným zádrhelem večera byl moment, který všechny účastníky značně vylekal, když došlo k poruše na elektrickém boxu chlazení piva. K velké radosti všech zúčastněných došlo jen ke krátkodobému zamrznutí chladicího systému, a tak se mohlo pivo nadále čepovat. Speciální poděkování patří Mirku Křivdovi za poskytnutí zahrady, zajištění grilu a čepování piva. Poděkování patří také Jaromíru Puhřovi. Společnými silami už od ranních hodin připravovali zahradu pro konání akce. Naváželi stoly a židle, převezli aparaturu, zakryli provizorní pódium celtou pro případ deštivého počasí. Třetí Zahradní („garden“) rock party byla mimořádně zdařilou akcí vynikající nepřetržitou hudební produkcí jednotlivých skupin, přátelskou atmosférou a nakonec i počasím. Nabízí se připomenutí konání 1. Zahradní rock party v roce 2012. Předznamenala založení Hudebního klubu Romanem Holtzerem. Pod hlavičkou Hudebního klubu proběhlo do současnosti více než pět desítek akcí, došlo k znovuoživení skupiny The Bats, vznikla nová uskupení Tatapult, Ještě nijak a ZoRa, je vydáván klubový časopis Jamsession. Klubu se podařilo zorganizovat vystoupení dua Žák-Radič, „zajamovat“ si do klubu přišel výborný orlovský sólový kytarista Petr Holář, nebo kontrabasista mezinárodní úrovně Josef Pak a s účtů a uznáním proběhla diskuse se skladatelem a expertem v oblasti klasické hudby profesorem Leonem Juřicou. Za zmínku také stojí, že v době, kdy Hudební klub akce nepořádal, někteří členové se stali pravidelnými návštěvníky ostravského jazzového klubu Parník. Nakonec vyslovuji přání, aby i po 3. Zahradní rock party bylo možné v budoucnu konstatovat, že také byla předzvěstí dalšího pokroku, přinesla bohatou a nápaditou činnost Hudebního klubu v atmosféře přátelské, tolerantní a vzájemné spolupráce. Fotografie z akce jsou ve fotopříloze.

-zrada-

HUDEBNÍ KLUB V ORLOVÉ

V každé době bylo umění podporováno, protože hudba tvoří nedílnou součást života lidí. Ještě před takovými dvaceti lety hrály živé hudby k tanci ve většině lepších restaurací. Bohužel v dnešní době je to spíše výjimka. Je to zapříčiněno jednak moderní reprodukcí technikou, a pak i z finančních důvodů. Málokterý restaurátor si v současné době může při dnešní konkurenci dovolit platit několik hudebníků dva dny v týdnu. Tito bývalí „baroví“ hráči se v Orlové domluvili a občas se scházejí, a nejen oni, v hudebním klubu, který založili pro své potěšení a potěšení příznivců. Tento klub fungoval rok a půl v restauraci Libuše a nyní povýšil do restaurace Studánka.

Klub tedy funguje přibližně dva roky a můj názor je, že to celkově něco přineslo. Začali mezi sebou komunikovat drobní umělci, kteří kolem sebe chodili a neznali se. Došlo k obnovení seskupení The Bats. Výsledek je takový, jaký vidíme. Ale tak to chodí. Nic nového. Vytvořit nějaké spolehlivé hudební těleso není vždy jednoduchá věc. Dobrou úspěšnou spolehlivou kapelu vytvoří vždy skupina šťastných náhod. A to se málokdy stává. Dany Balog si tvoří soubor, kde si uplatňuje své schopnosti. Nacházejí tam inspiraci i členové ze skupiny Z budy. Samostatně skupina Z budy působí na mě dobrým dojmem. Dalo by se tam hodně věcí vylepšit, to je však vnitřní otázka tohoto souboru. Ladislav Radič mě přesvědčuje, že i v pokročilém věku, za jistých okolností, lze dělat slušnou muziku. Je na něm vidět celoživotní praxe. Co dodat? Kdo si hraje, nezlobí.

Roman Holtzer

KONCERT V DĚTMAROVICÍCH

V pátek 25. července od 17⁰⁰ proběhl v malém sále Dělnického domu v Dětmarovicích další koncert spřátelených kapel Z BUDY, TATAPULT a ZATÍM NIJAK za hojné návštěvy příznivců rockové hudby pod názvem Čaj o páté. Manažer uvedených skupin Miroslav Křivda by chtěl zavést tuto tradici Čajů o páté přibližně v jednoměsíčních cyklech. Pokud by byl zájem veřejnosti, mohly by být koncerty ve velkém sále s lepší akustikou a s větším místem k tanci. Za úvahu by stálo pořízení mixážního pultu, který by vyřešil potíže při střídání kapel na stejné aparatuře. Za úvahu by stálo přenést sešlosti Čaje o páté pro pamětníky do restaurace Studánka, kde je lepší akustika.

Již tradičně dobře zahráli chlapi Z budy. Kapela Tatapult překvapila rozšířeným repertoárem na 60 skladeb. Na jaře měli nacvičeno ještě jen 12 skladeb. Obdiv patří Vendy, která hrála na „keyboard“ v pozeňnaném stavu. Oživením večera byl bubeník Mirek Termín z Karviné, který si zahrál jak s Tatapultem, tak s bluesovou kapelou Ještě nijak. Tento bubeník hrál jak v rockových kapelách, tak i jazzových bandech. Např. hrál i s jazzovou kapelou Bronislava Brzusky. Ke konci programu se nechal přemluvit Petr Holář a znovu předvedl bravurní hru na sólovou kytaru spolu s Danielem Balogem. Atmosféře podlehla i jeho manželka Vlasta a zaspívala jednu ze svých oblíbených písní. Pak se začalo jamovat a Jarek Puhrt zkusil i na klávesy. Na hudebnících byla vidět radost ze hry, která překonala někdy patrnou nesehranost, jaká se při jamování občas vyskytuje. Hudba strhla několik lidí k tanci, ale v nejlepším po 22. hodině se dostavili příslušníci městské policie a po stížnosti některého ze sousedů restaurace ukončili produkci. Byl to tak Čaj o páté, jak má být. Tak si je pamatujeme z mládí.

Poslední informace před uzávěrkou: vedení restaurace Studánka není proti rockové hudbě v restauraci! Jestli to bude vadit sousedům, se teprve ukáže.

–sdur–

Tři bubeníci – zleva Vaňura, Attila, Termín

Čtvrtý bubeník Voznica bubnuje

Mirek uvádí koncert

Petr a Dany, dva sólisté

Bubnovalo se i na láhev od piva

Část hostů sleduje koncert

Zoja si taky přišla ne své

Jamování

ROBERT PLANT : LULLABY AND...THE CEASELESS ROAR

(Nonesuch Records 7559795373) (08.09.2014)

Lullaby and...The Ceaseless Roar' je prvním albem Roberta Planta po vydařeném albu „Band Of Joy“ (El Paranza/Decca 2742241) z roku 2010 a po zdařilé spolupráci s Alison Krauss a jejich společném albu „Raising Sand“ (Rounder 11661-9075 1.2/ Decca 4780205) z roku 2007, které získalo šest cen Grammy.

Nové album produkuje samotný Plant a vydává ho firma Nonesuch Records, která i přes to, že je vlastněna mamutím koncernem Warner Music Group, je významným vydavatelem nekomerční hudby napříč různými hudebními žánry. Album obsahuje 11 nových skladeb, z nich je 9 napsaných Plantem a členy jeho doprovodné kapely The Sensational Space Shifters, ve které hrají, často na hudební nástroje exotických jmen - Justin Adams (bendirs, djembe, kytary, tehardant, doprovodný zpěv), John Baggott (keyboards, loops, moog bass, piano, tabal, doprovodný zpěv); Juldeh Camara (kologo, ritti, vocals), Billy Fuller (bass, drum programming, omnichord, upright bass), Dave Smith (drum set) a Liam „Skin“ Tyson (banjo, guitar, doprovodný zpěv). Plant a The Sensational Space Shifters mají za sebou vystoupení na nejvýznamnějším festivalu současnosti Glastonbury, který se konal ve dnech 25.-29. 6. v britském Piltonu a fantastické vystoupení se stejnojmennou doprovodnou skupinou na ostravských Colours, kde sobotní večer 19. července přivítal nadšené davy posluchačů tropickým vedrem. Přesně tomu odpovídala i Plantova nažhavená hudba, která byla směsicí rocku, často s prvky afro-hudby, vše doplněno starými, nezapomenutelnými „zeppelinovskými“ motivy.

Skladby:

1. Little Maggie
2. Rainbow
3. Pocketful of Golden
4. Embrace Another Fall
5. Turn It Up
6. A Stolen Kiss
7. Somebody There
8. Poor Howard
9. House of Love
10. Up on the Hollow Hill (Understanding Arthur)
11. Arbaden (Maggie's Babby)

Foto obalu: www.recordstore.co.uk

-zrada-

ELVIS PRESLEY POPRVÉ V ROZHLASE

V našem časopise Jamsession jsme se Elvisem a jeho kariérou zabývali již vícekrát. Nedalo mi, abych se k této problematice ještě nevrátil a nepřipomenul tak velice důležité výročí. Sedmého července 2014 uběhlo 60 let, kdy na rozhlasové stanici WHBQ v Memphisu pustil lokální DJ Dewey Phillips do éteru poprvé nahrávku s Elvisem Presleyem. Skladbou, která odstartovala Elvisovu mnohaletou závratnou pěveckou dráhu, byl první „singl“ pro Sun Records „That's Alright (Mama) na straně „A“ a „Blue Moon Of Kentucky na straně „B“. Gramofonová deska má katalogové číslo 209.

Tak jako všechny desky Sun Records, je etiketa na desce matně žlutá, v horní části je zářící slunce, text má čokoládově hnědou barvu. Na obvodu etikety je notová linka, vespod spojená nápisem MEMPHIS, TENNESSEE. Příslušné číslo desky je nad tímto nápisem, pak následují názvy interpreta, titulu a autora. Elvis natočil u Sun Records celkem 5 „singlovek“, všechny jsou natočené na šelakové, 10ti palcové, 78. otáčkové desky a patří spolu se zbytkem desek Sun Records k největším sběratelským raritám, které v aukcích dosahují cenou závratných výšek. Když Dewey Phillips pustil v WHBQ rádiu nahrávku s Elvisem, následně se strhla nepředstavitelná vřava. Masy lidí do WHBQ radia telefonovali a psali dopisy ve snaze se dozvědět, kdo je tím zázračným interpretem. Na druhé straně nemalá část puritánské veřejnosti varovala, že podobná potřeštěná a divoká hudba může kazit americkou mládež. Z oné doby existuje řada historiků o tom, jak to s pouštěním první Elvisovy desky bylo. Ve skutečnosti se dá celá historie velice jednoduše vysvětlit. Dewey Phillips a Sam Phillips, majitel Sun Records, byli bratři. Studio WHBQ radia a nahrávací studio Sun Records byly ve stejné budově The Hotel Chisca. Samu Phillipsovi stačilo odhadnout, že v projevu Elvise je něco epochálního a zajít za bratrem, aby nahrávku pustil v rádiu. Dokonce samotný Presley nahrávce nepřikládal velký význam a prohlásil, že se mu při prvním poslechu zdálo, že někdo třská víky od popelnic. Rozhlasová premiéra Elvise se stala počátkem jeho celosvětové slávy. Elvis je považovaný za nezpochybnitelného krále rock and rollu. Do dnešního dne se prodala více jak miliarda jeho desek. Ve Spojených státech sestavuje žebříčky prodejnosti desek hudební časopis Billboard. 100 Elvisových „singlovek“ se dostalo mezi čtyřicet nejprodávanějších, 17 se jich dostalo na první místo žebříčku.

Narůstající popularita se sebou přinášela pro Elvise enormní zátěž, kterou začal už během vojenské služby v Německu koncem 50. let řešit pomocí uklidňujících a povzbuzujících látek. Jeho zdravotní stav se v první polovině 70. let rychle zhoršoval. Elvis se snažil navrátit ke koncentrování a vydávání desek. Jeho koncert ze začátku roku 1973 na Havajských ostrovech byl prvním koncertem přenášeným satelitem a viděla ho miliarda lidí po celém světě. Další koncerty skýtal pohled na nemocného, odulého Elvise, oblékaného do kýchovitých oblečků se stojatými límečky nebo do kovbojských kombinéz ověšených třásněmi. A podobně to bylo i s jeho hudební produkcí. Jen slabý odvar první poloviny jeho umělecké dráhy. Elvis zemřel 16. srpna 1977. První zdravotníci, kteří přišli k ohledání jeho těla, nepoznali a nechtěli uvěřit, že jde o velkého Elvise.

Dewey Phillips

The Hotel Chisca

Petr Cingr

Cingrův dům, původně hostinec U draka

2 x foto: květen 1976 St. Durčák

V roce 1868 postavil Sigmund Lindner hostinec č.p. 166 (později „Cingrův dům“ a pak Dům osvěty) a současně vedle dům č.p. 167. V pozemkové knize je uvedena majitelka tohoto domu Augustina Lindnerová, pravděpodobně manželka Sigmunda. Lindner byl synem nájemce hostince „Harenda“ na návsi, než ji koupil Köningstein. Asi kolem r. 1880 přistavil k hostinci malý sál.

První poštovní úřad v Orlové byl otevřen dne 1. února 1869 v domě číslo pop. 167 Augusty Lindnerové. Prvním poštmistrem byl jistý Vilém Lehman. V letech 1876 – 1880 byla v jedné místnosti tohoto domu umístěna jedna třída polské školy „Gnidovky“. V roce 1886 dostala pošta telegraf a v roce 1906 telefon. Pošta v domě zůstala až do roku 1912.

Hostinec z vedlejší poštou i s přílehlými pozemky mezi nemovitostí manželů Javorkových a pekařem Ziffrem až k potoku tekoucímu z lesa „Lišfoka“ koupily v roce 1907 Vítkovické závody.

V Orlové byla založena 1. října 1919 Dělnická tělovýchovná jednota (DTJ). Sídlo měla v hostinci č.p. 166 proti starému hřbitovu u evangelického kostela, který v té době patřil Vítkovickým dolům v Doubravě.

V roce 1922, po smrti Petra Cingra (1850-1922), ustavilo se v Orlové Družstvo Cingrův dům, jehož vedení bylo v rukou členů strany Československé sociální demokracie, či představitelů DTJ. Toto Družstvo koupilo hostinec č.p. 166 i s pozemky pod bývalou poštou od závodů za 240.000,- Kč, ovšem s reверsem, tj. „Se služebností trpěti dolování bez náhrady“. V roce 1927 bylo upraveno cvičiště na zahradě pro Těšinské slavnosti, částečně v režii DTJ a nákladem cca 30.000,- Kč. V roce 1928 přistavil Ing. Zuber z Fryštátu sál s jevištěm. V roce 1938 při snižování nivelity silnice musely být základy jak „Cingrova domu“, tak vedlejší budovy podezděny, předložní schody byly přeloženy do chodby, aby mohl být zřízen chodník kolem domu. DTJ používala ke cvičení tělocvičnu českého gymnázia v sousedství „Cingrova domu“.

Jednota zanikla v roce 1949, kdy se provádělo sloučení tělovýchovy. Také Družstvo Cingrův dům likvidovalo v roce 1948. Hostinec se vším vybavením převzal MNV v Orlové, který z něj zřídil „Dům osvěty“. Pohostinství provozovalo ovšem n.p. Restaurace a jídelny (RaJ).

Posledním nájemcem před demolicí objektu v roce 1977 byl pan Broda, který před tím pracoval na Dole 1. máj Závod 3 Mír jako časoměřič na ekonomii. Do této tiché restaurace rád chodil na plzeňskou dvanáctku stavitel Petr Tříška, autor většiny výše napsaného textu.

Za „Cingrovkou“ měl občanský výbor dřevěnou klubovnu. Po demolicí budovy se do klubovny přemístily některé věci z vybavení např. klubovky, stoly a židle. Po demolicí evangelického sborového domu Světlica v roce 1988, kde byla i místní organizace PZKO, se tato přestěhovala do uvolněné klubovny po uličním výboru, který byl po demolicí kolonie Mühsam zrušen. Pro všechny, kdo po zboření „Cingrovky“ užívali dřevěnou budovu klubovny, to byly zlé časy. Museli čelit pravidelným nájezdům nepřizpůsobivých občanů, a tak v roce 1995 se PZKO přestěhovalo i se zařízením do Zimního dolu a klubovna byla rozebrána. Organizace PZKO se v roce 2008 přestěhovala do Orlové-Poruby, kde je dosud.

Původní podoba „Cingrova domu“

Z knihy Paměťhodnosti města Fryštátu ve vévodství Slezském, Dr. Julius Bayer, 1879

„Orlová má svůj vlastní poštovní úřad (poštmistrem je pan Sigmund Lindner, vyznačující se přesným plněním povinností) a svou vlastní četnickou stanicí s velitelem panem Janem Brniaczem, nositelem válečné medaile, jemuž jsou přiděleni dva četníci.“ (*Tady je rozpor v pramenech v osobě poštmistra.*)

„Také hostinců a výčepů má Orlová značný počet. Jmenujme především zájezdní hostinec "U draka" pana Sigmunda Lindnera; požívá odedávna nejlepší pověsti a je navštěvována mnoha sty cizích hostů při zvláštních příležitostech, při odpustech, církevních a hornických slavnostech. Kromě tohoto hostince jsou tu ještě další pánů Pavla Kani, Davida Köningsteina, Jakuba a Arnošta Köningsteina, Viléma Lehmana, Ferd. Wechsberga a paní Karoliny Grausrové.“

„V současné době patří orlovské uhelné doly zčásti panu baronu Rotschildovi, zčásti pánům bratřím Guttmannům a panu Ignáci Wondračkovi, jejichž sídlo je ve Vídni. Báňské ředitelství "Doubravsko-orlovské nájemní společnosti" je v Doubravě, důlní správa "Nájmu arcibiskupských uhelných dolů Orlová-Lazy" je v Orlové. Vedoucím závodu je pan vrchní inženýr Hugo Ullmann, jemuž **za svůj vznik vděčí i místní hornická hudba.**“

Tolik z nejstarší historie. Cingrův dům, někdejší centrum sociálně demokratického hnutí, se po roce 1948 stal spolu s novou sokolovnou centrem kulturního a společenského života ve městě. Zajížděly sem divadelní scény, pořádaly taneční kursy, plesy apod. Na pódiu amfiteátru v areálu „Cingrovky“ tančil taneční soubor Dombrovan a vyhrávaly dechovky při různých příležitostech. V roce 1970

vystupovali na venkovní scéně RANGERS za moderování herce Nárožného. V tom roce prodali u nás 1.000.000 ks gramofonových desek. Od roku 1971 se již jmenovali PLAVCI. V sále s jevištěm, který byl o něco menší než v sokolovně, mimo jiných vystupovali Kučerovci, v roce 1962 Karel Vlach se svým orchestrem, v roce 1963 skupina MEFISTO, v roce 1961, nebo 1962 Ota Čermák (1919 – 1963), průkopník hry na elektronické varhany. Při různých společenských příležitostech hrály taky různé hudby. Nejčastěji to byly v 50. letech band Jar. Janase a Čížkův taneční orchestr, v 60. letech Wallero Combo, a beatové kapely The Tigers a The Bats. Podle pamětníků hrál v „Cingrovce“, pravděpodobně s big bandem Bytostavu mladý Richard Kovalčík. To se po otevření nového kulturního domu v Orlové - Lutyni v roce 1971 změnilo. Kulturní život se přesunul ze staré Orlové do nového města, tehdy spíše ještě sídliště.

V parku Karola Śliwky zřízeného ze zrušeného hřbitova naproti přes cestu bylo několik laviček s výhledem na centrum města. Milenci byla za teplých večerů nevyhledávanější lavička pod dubem naproti restaurace (snímek v úvodu). Pod vedením p. Podjukla fungovala v sále v letech 1969–1971 kinokavárna, při které byl mládežnický klub. V letech 1970–1973 pořádal zde Kotlib, Černocký a Sis diskotéky.

Známý sexuolog Radim Uzel vzpomínal na letošním XII. reprezentačním plese města Orlové na taneční kurz, který jako student českého gymnázia v Orlové absolvoval v Cingrově domě. Posteskl si také na rozsáhlé demolice, které postihly centrum staré Orlové. Po demolici „Cingrovky“ a později všech domů v kopci proběhla další úprava silnice spočívající ve vyrovnání zatáčky, rozšíření a podstatném snížení nivity v horní polovině.

Na levém snímku jsou divadelní ochotníci dorostu DTJ při hře Tulácká krev v r. 1928 v Cingrově domě.
Archiv: PhDr. Jan Stienen CSc.

Vpravo je cvičení žen DTJ v roce 1931 v areálu „Cingrovky“. Vlevo je vidět české gymnázium, v pozadí polské.
Archiv: PhDr. Jan Stienen CSc.

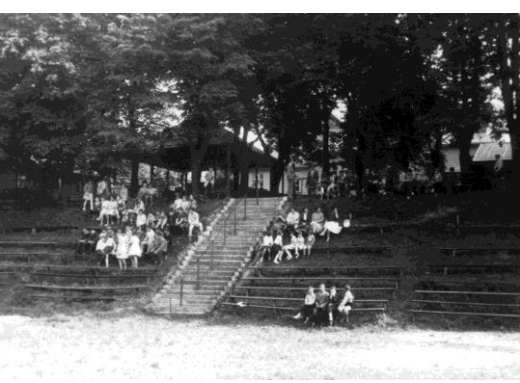

Na levém snímku tančí folklórní soubor, zřejmě Dombrovan za doprovodu dechovky, v prvních letech 1. pětiletky.
Archiv autora

Na pravém snímku je pozvánka na maturitní večírek absolventů karvinské střední průmyslové školy v roce 1957.
Archiv autora

Na levém snímku je „Cingrův dům“ vyfotografovaný ze zadu od klubovny uličního výboru. Za okny byl kuřácký salónek vybavený asi 18 tmavočervenými klubovkami (foto), vždy 2 proti sobě s mramorovým stolem uprostřed na jedné noze. Po demolici budovy byly klubovky přemístěny do klubovny ulič. výboru. Do dnešních dnů se dochovaly 3 ks v budově PZKO v Porubě. Stáří asi kolem 80 let.
Foto: St. Durčák

Na levém snímku je veřejné cvičení ZDŠ v Orlové střed asi v roce 1963, které probíhalo na jevišti. Ze šesti přihlížejících spolužáků už polovina nežije.
Archiv autora

Na pravém snímku je hlediště v areálu za Cingrovým domem s altánem.
Archiv: pi Květa Bystroňová

Zdroj: BAYER, Julius. *Paměťhodnosti města Fryštátu ve Vévodství Slezském*. Překlad Ing. Jaroslav Rosin, Rudolf Jan Hrubý. Vídeň: vlastní náklad, 1879. [Dostupné online.](#) [Uhelné doly v Orlové](#) – kapitola; Petr Tříška, *Stavební historie Orlové*, Orlová: vlastní náklad, 1967; Eva Macurová, Vanda Wilczková, Zbyszek Kraina, Pavel Vaňura, Ladislav Podjukl, Stanislav Durčák
 Zpracoval: Stanislav Durčák

Malá hudební historie Orlové

Populární a taneční hudba po roce 1945 – big bandy

Big band (velká kapela), je specifický jazzový (konkrétně swingový) orchestr. Zatímco v menších souborech, hrajících kupříkladu newyorleanský dixieland, mají hráči možnost improvizovat, big bandy hrají jakožto velké orchestry přesně podle not. Tato tělesa mívají zpravidla svého kapelníka. Většinou to nebývá pouze dirigent, ale instrumentalista, který ovšem také diriguje - takovými byli kupř. pozvoniista Glenn Miller, klarinetista Benny Goodman či klavírista Count Basie.

Ve zlaté éře swingu, tj. 30. a 40. léta 20. století, byly big bandy především v Americe, ale i v západní Evropě, velmi oblíbené jakožto interpreti tehdejší populární a taneční hudby. Většina skladeb byla čistě instrumentální a vznikaly i velmi nápadité melodie. S úpadkem swingu (předznamenáným hlavně příchodem rock'n'rollu, který sebral tradičnímu jazzu titul „moderní hudby“) ale big bandy nezanikly, jen se změnila jejich úloha: většinou doprovázely velké pěvecké hvězdy, jako byl třeba proslulý Frank Sinatra. Jelikož je ale jazz v USA oblíben vlastně stále, mnoho big bandů existuje stále a hraní v nich či jejich řízení bývá nezdědka jakousi rodinnou tradicí.

Obsazení není zcela jasně specifikováno. Uvádí se, že základní big band má sedmáct členů (zpěváky nepočítaje) a to jsou: 2x altový saxofon, 2x tenorový saxofon, 1x barytonový saxofon, 4x trumpet, 4x pozoun, dále klavír, kontrabas, bicí a kytara. Větší big bandy mívají i klarinety a velkou či malou smyčcovou sekci. Pochopitelně může být kontrabas nahrazen basovou kytarou, místo klasických péřinetových trubek se občas vyskytne křídlovka či kornet, z níže položených dechových nástrojů není výjimkou ani basklarinet, tuba (nejčastěji suzafon), basový pozoun a různé neobvyklé nástroje typu baskřídlovek či bastrubek.

http://cs.wikipedia.org/wiki/Big_band

Již před válkou za tzv. 1. republiky musely být přinejmenším v Ostravě dixielandové a možná i jazzové kapely. V té době se kromě polek a valčíků na bálech běžně tančily tance původem z amerického kontinentu: foxtrot, tango, charleston a schimmi. Po válce vzniklo v okrese Karviná přibližně deset „velkých jazzových kapel“. V tomto našem regionu mohly být jen stěží složeny z interpretů jen z jednoho města, i když teoreticky by to bylo možné. Tyto big bandy však neměly stejnou úroveň, a tím si lze částečně vysvětlit „přespolní“ složení. Navíc tady hrály roli další aspekty, hlavně společný zaměstnavatel.

Nejstarším hudebním tělesem tohoto druhu v našem regionu byl pravděpodobně big band **RYTMUS** Jaroslava Janase z Petřvaldu, jehož počátky spadají do roku 1945 a který hrál především v Cingrově domě v Orlové. Po něm vznikaly další: **LUBOMÍR** – kapelník Lubomír Bonček (působil především v Orlové), **MOSMÍR** – kapelník Miroslav Moskala (působil především v Doubravě), **big band kapelníka Folwarczného** z Lazů částečně složený z mladých hudebníků lazecké filharmonie (působil především v Lazích a Orlové), **ELTON** kapelníka Klupy (působil především v Suché), **Čížkův taneční orchestr**, který často hrál v kulturním domě Stalin jámy Gabriela v Karviné II-Doly, později Důl 1. máj závod III Mír. Dále to byl **big band kapelníka Milana Bystroně**, (později dirigoval dechovou hudbu Dolu 1. máj Májovák) a **Velký taneční orchestr Dolu čsl. Armády**. Nesmíme zapomenout na vynikající **orchestry Kovony Karviná** a závodního klubu Bytostavu Ostrava-Poruba **SPIRITUAL**. Nakonec ještě vznikl big band **WALLERO COMBO** Ing. Macury z Orlové, jenž hrál v Domě kultury města Orlové. Toto seskupení vzniklo nejpozději a taky se poslední rozpadlo. Všech těchto 11 kapel bylo amatérských, u většiny za částečného přispívání zaměstnavatele. Za plnohodnotné big bandy lze považovat jen RYTMUS, Taneční orchestr Kovony Karviná a SPIRITUAL. Tyto tři kapely měly plný počet hráčů podle regulí. Podle pamětníků byl z nich nejlepší Taneční orchestr Bytostavu, v kterém hráli i absolventi konzervatoře a z jehož řad se po jeho rozpadu uplatnilo několik sólistů na profesionální dráze, např. Richard Kovalčík. Tento band hrál na celém území Československa a vyjížděl i do zahraničí, nejčastěji do blízkého Polska. Kromě těchto kapel ještě vznikaly kapely pro jeden účel (silvestr, ples) složené z hudebníků několika big bandů. Ještě by se měl vzpomenout Taneční orchestr československého rozhlasu Ostrava (TOCR), který byl již z části profesionální. Hráli tam i zdejší hudebníci.

Předchůdcem těchto kapel byl pravděpodobně salónní jazzový orchestr Antonína Hrbáče, který spolupracoval s ostravským rozhlasem. Antonín Hrbáč musel experimentovat s touto hudbou již za války a možná ještě před ní. Podle všeho vrchol své kariéry měl kolem roku 1950, kdy vystupoval na nespočetných estrádách, které nezdědka moderoval tehdy mladý herec Josef Kobl.

Jazz a swing jsou u části veřejnosti populární dodnes nejen v zahraničí, ale i u nás. Dokonce se pravidelně pořádají festivaly této hudby, která je velice melodická, kultivovaná a bohatá na harmonie. Dá se hrát akusticky, což je někdy výhodou.

Tyto big bandy se začaly rozpadat po roce 1960 s nástupem rock'n'rollu. Kapely nového hudebního směru se prosadily s podstatně méně hudebníky, čímž vznikla nemalá finanční úspora.

Z technických důvodů a v důsledku toho, že hodně hudebníků z jazzových a swingových big bandů skončilo v dechovkách a především v renomovaném karvinském Májovák, začneme v pojednání o této hudbě na Orlovsku a okolí od konce.

St. Durčák, Jar. Janas, Jiří Sklář

Symfonický dechový orchestr Májovák Karviná

Malá hornická kapela, která vznikla v roce 1908 při jámě Gabriela, hrála především při hornických slavnostech a církevních svátcích. Ve svém okolí se postupně stávala všeobecně známou a pozvolna rozšiřovala řady svých členů. Zásadním mezníkem jejího rozvoje bylo převzetí dirigentské taktovky **Viktorem Bystroněm** v roce 1943.

Viktor Bystroně (1943 – 1963) vtiskl orchestru řád a z uměleckého hlediska začal rozšiřovat repertoár. Narůstá počet členů a kapela začíná vystupovat i mimo region, natáčet v rozhlase a zúčastňovat se soutěží a festivalů. V roce 1963 se taktovky ujímá Milan Bystroně (syn dirigenta).

Milan Bystroně (1963 – 1982) zásadním způsobem rozšířil orchestr o dosud nezvyklé nástroje (saxofony, fagoty, hoboje), a tím položil základ k dalšímu uměleckému rozvoji. Májovák (tak se orchestr jmenuje od roku 1965) začíná účinkovat v zahraničí (Polsko, Francie), získává ocenění na tuzemských i zahraničních festivalech, natáčí v rozhlase, televizi a vydává svou první gramofonovou desku.

Karel Bria (1982 – 1992) v této době diriguje orchestr a Májovák zažívá dosud nevídaný umělecký vzestup, který vrcholí v roce 1989 dosažením zlatého pásma na světové soutěži v holandském Kerkrade (vyšší ocenění již nelze docílit). Mimo to Májovák natáčí v rozhlase a televizi, navštěvuje další země (Belgie, Německo, Rusko, Norsko, Maďarsko, Rakousko, Nizozemí) a vystupuje nejen v regionu, ale i v celé republice.

Zásadní změna společenských podmínek v roce 1992 měla za následek krizi orchestru a poté téměř jeho rozpad. V roce 1993 se Milan Bystroně vrací za dirigentský pult, mění se organizační chod Májováku (samostatné občanské sdružení od roku 1996) a krizi se daří postupně překonat. Májovák vydává své první CD, koncertuje doma i v zahraničí (Rakousko, Německo, Itálie, Polsko) a má smělé umělecké plány do budoucna.

V letech 1998 – 2005 přebírá dirigentskou taktovku také **Jiří Bystroně**, syn Milana Bystroně, a spolu jsou připraveni rozvinout téměř stoletou tradici Májováku a dílo svých předků.

V roce 2006 Jiří Bystroň pro velké pracovní vytížení předává taktovku druhého dirigenta **Vlastimilu Blažkovi**. Májovák se v roce 2006 vydává na turné do Sicílie, kde probíhá řada úspěšných koncertů. Na podzim r. 2007 se Májovák zúčastňuje Mezinárodní soutěže velkých dechových orchestrů v Ostravě, kde se umístí ve zlatém pásmu. V roce 2007 se ujímá taktovky také třetí dirigent, **Marek Prášil**, student ostravské konzervatoře. V roce 2008 slaví Májovák 100 let. V červnu probíhají velké oslavy za účasti mnoha pozvaných hostů – dirigentů i skladatelů. V srpnu 2008 se orchestr vydává na výměnný zájezd do italské Maceraty.

Na Novoročním koncertu 2009 se Ing. Milan Bystroň, šéfdirigent orchestru, s Májovákem loučí. Orchestr nadále řídí Vlastimil Blažek a Marek Prášil. Májovák se zúčastnil prestižního mezinárodního festivalu symfonických dechových orchestrů **MID EUROPE** ve Schladmingu, získal zlaté pásmo na mezinárodní soutěži v polském Rybniku a titul absolutního vítěze Mezinárodní soutěže velkých dechových orchestrů OSTRAVA 2009. Na obou těchto soutěžích získal rovněž cenu za nejlepší dirigentský výkon dirigent Májováku Marek Prášil.

V srpnu 2010, přesně rok po důlním neštěstí, při němž zahynulo 20 horníků, se ve slovenské Handlovej konal vzpomínkový koncert. Dechový orchestr Májovák měl tu čest hrát na tomto koncertu. O pár dnů později se orchestr vydává na výměnný zájezd do norského Osla. V rámci Svatováclavského hudebního festivalu se v říjnu konal společný koncert Májováku (v komorním obsazení) a Moravského komorního sboru v kostele sv. Maří Magdalény ve Stonavě. V listopadu pak sezónu ukončil společný galakonzert ve Šternberku, kde se náš orchestr představil společně s Harmonií Šternberk.

Týden po tradičním novoročním koncertu 2011 Májovák odjíždí do Prahy na Mezinárodní soutěž dechových orchestrů. Získává společně se slovinským orchestrem z Logatce a s Harmonií Šternberk umístění ve zlatém pásmu. V dubnu 2011 se opět koná společný koncert s Harmonií Šternberk, tentokrát v Karvině. V červnu 2011 orchestr odjíždí do La Croix Valmer do Francie na takřka týdenní turné v rámci French Reeds Riviera Festival. S orchestrem spolupůčinkuje také Pěvecký sbor Permonik z Karvině. O měsíc později se Májovák poprvé zúčastnil festivalu Colours of Ostrava, kde vystoupil rovněž s Pěveckým sborem Permonik. Koncert se konal na Masarykově náměstí v Ostravě a shlédly jej stovky diváků.

Na XV. Mezinárodní soutěži velkých dechových orchestrů v Ostravě v říjnu 2011 se Májovák umístil ve zlatém pásmu s vyznamenáním a získal titul absolutního vítěze celé soutěže.

Rok 2012 byl zahájen novoročním koncertem. V květnu pak orchestr odjíždí na druhý ročník Mezinárodního festivalu dechových orchestrů v Letovicích. O měsíc později se u příležitosti 200. výročí bitvy u Borodina na Slezskoostravském hradě konal slavnostní koncert, na němž Májovák zahrál mimo jiné také slavnostní předehru 1812 Petra Iljiče Čajkovského, v jejímž závěru zazněly efektní salvy z děl. Od září 2012 začal s Májovákem spolupracovat dirigent **Adam Sedlický**, student oboru dirigování na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. Koncem roku 2012 se orchestr rozloučil se zkušebnou v lázních v Darkově a přestěhoval se do prostor Základní umělecké školy v Karvině.

Začátkem roku 2013 ukončil dirigent Vlastimil Blažek svou činnost v Májováku. Májovák oslavil 105. výročí své existence. U této příležitosti nacvičil a provedl monumentální kantátu Carla Orffa Carmina Burana. Toto dílo zkomponované pro orchestr, sólisty, smíšený a dětský sbor provedl jako zahajovací koncert Mezinárodní soutěže velkých dechových orchestrů v Domě kultury města Ostravy a také jako slavnostní zakončení Dnů Karviné. Na této slavné skladbě, kterou řídil dirigent Marek Prášil s Májovákem spolupracoval sbor opery Národního divadla moravskoslezského a také karvinský dětský sbor Permonik. V červenci Májovák realizoval své koncertní turné ve Slovinsku, na které zavítal na pozvání družebního orchestru z Logatce.

Z důvodu svého pracovního vytížení ukončil své působení v orchestru dirigent Marek Prášil. Od září 2013 se dirigentem orchestru kromě Adama Sedlického stal také student Janáčkovy konzervatoře a Gymnázia v Ostravě **Ondřej Packan**. Ten dirigoval již další akci orchestru, premiérový Dušičkový koncert v kostele sv. Petra z Alkantary v Karvině.

<http://www.majovak.estranky.cz/clanky/historie.html>

Karvinský Májovák exceloval ve Schladmingu

Ve dnech 9. až 13. července 2014 účinkoval s velkým úspěchem karvinský Májovák v Rakousku, kde se orchestr zúčastnil největšího festivalu ansámbľů tohoto žánru v Evropě.

Festival MID EUROPE v rakouském Schladmingu je skutečně špičkovou přehlídkou současné symfonické dechové hudby, o čemž svědčí účast více než 30 těles z mnoha evropských zemí, ale také například Tchaj-wanu, Japonska nebo USA. Účasti na festivalu předcházela dlouhá příprava, kdy pořadatelé vybírají nejlepší orchestry z celého světa, aby úroveň koncertů byla co nejvyšší. MID EUROPE Májovák navštívil již podruhé, po pěti letech, a je vidět, že kvalita účinkujících neustále stoupá. Májovák v rámci festivalu účinkoval na třech pódiích, odehrál open-air koncert v rámci projektu Lange Nacht, hlavní koncert v kongresové hale ve Schladmingu a také koncert v kostele v Hausu.

Májovák si připravil na festival náročný program, ve kterém zazněla díla Etienna Crausaze Deliverance, Danzón č. 2 Artura Markeze, Pilatus - Hora Draků Stevena Reinekeho, Slovanský tanec č. 8 Antonína Dvořáka a dílo rakouského skladatele Thomase Dosse Triumphal Prelude. S orchestrem vystoupili také vokální sólisté Magda Bártková a Peter Svetlík, kteří se představili s řadou muzikálových a operních melodií.

Velké uznání patří dirigentům Ondřeji Packanovi a Adamu Sedlickému, kteří celý program s orchestrem připravili na mimořádně vysoké úrovni, a také poděkování generálním partnerům, statutárnímu městu Karviná, akciové společnosti OKD a rovněž Ministerstvu kultury ČR, bez jejichž podpory by se tato finančně náročná akce nemohla realizovat.

Petr Ženč, předseda správní rady Symfonického dechového orchestru Májovák Karviná a zaměstnanec Regionální knihovny Karviná.

Zdroj: <http://www.novinky.cz/vase-zpravy/moravskoslezsky-kraj/karvina/4553-26054-karvinsky-majovak-exceloval-ve-schladmingu.html>

Promenádní koncerty na Masarykově náměstí v Karvině – Fryštátě

Symfonický dechový orchestr Májovák pravidelně v létě koncertuje na Masarykově náměstí v Karvině – Fryštátě. Ve dnech 3. - 6. července 2014 hostil jeden z nejlepších slovinských orchestrů - Pihalni orkester Logatec. Vzájemné přátelství mezi těmito orchestry má již dlouhou tradici, poprvé se výměna orchestrů uskutečnila již před deseti lety. Nejprve vystoupilo 3. července menší, 7členné seskupení hudebníků, které vystupuje pod názvem Kanalije v areálu karvinských Lodiček. Jejich doménou je etnická, balkánská, filmová a další hudba různých koutů světa. Celý 50ti členný orchestr, ověřený úspěchy z mnoha slovinských i mezinárodních soutěží, vystoupil v sobotu 5. července na Masarykově náměstí společně s Májovákem. Vstup na oba koncerty byl zdarma.

Novinky.cz, volně podle článku Jana Soukupa. Foto: St. Durčák v r. 2005

KAREL ZDRÁHAL

30.9.1945 – 26.11.2011

Do jisté míry nástupcem pouličního hudebníka Michala Szotta v Orlové byl Karel Zdráhal alias Kučerovec nebo Melésio. Karlík, jak se mu taky říkalo, nějakou dobu za mlada hrál v havířovské kapele hrající latinskoamerické rytmy. Zatím co „Michol“ hrál na mandolínu, Karlík už, coby příslušník poválečné generace, koncertoval na kytaru. Rád s ní chodil po Orlové a náhodným posluchačům, hlavně mládeži, hrál písně z repertoáru Kučerovců. Bydlel s mámou na ulici Palackého č.p. 867 v centru Orlové, kousek od školky, v domě s knihkupectvím a dětskou obuví. Dům postavil před válkou MUDr. Barber a nad obchody měl ordinaci s bytem. Dle vyprávění se s rodinou nevrátil z koncentračního tábora a dům pak využívala domovní správa. Karlíka bylo nejčastěji vidět za pěkného počasí v parku u nedaleké školky, kde často pod mohutnými stromy učil mladé kluky hrát na

kytary populární písničky. Někdy se oblékl do španělského, či mexického kroje a pak ho nešlo přehlédnout. Většinou to byly černé kalhoty do zvonů s vysokým pasem, kolem kterého měl omotaný pás rudé látky. Dále měl košili se širokými rukávy a na hlavě, nebo na zádech měl široký mexický klobouk - sombrero. Pravděpodobně nikdy nebyl regulérně zaměstnán a žil ze skromného důchodu. Krátkou dobu dělal pomocníka v Drobných provozovnách Orlová při rozvozu chleba z pekárny v Zimném dole. Často chodil do vinárny Rozkvět (Ruby) a sem tam si zajel na víno do Ostravy. Byl velice hudebně nadaný, ale pro vrozenou nemoc se nemohl jeho talent plně rozvinout. Trpěl pravděpodobně schizofrenií, a pokud žila jeho matka, s kterou později bydlel v 13 poschoďovém domě Na Stuchlíkovci v Orlové - Lutyni, byla jeho nemoc pod kontrolou. Po skonu maminky se ho ujala nějaká žena, která ho využila k obohacení, a na léky asi nezbylo. Pro jeho dobrotivou povahu ho zneužívali nejrůznější kamarádičkové, většinou z řad nepřizpůsobivých. Byli i takoví,

Foto: St. Durčák v r. 1982

kteří se mu posmívali. Přišel o vše, i o svou milovanou kytaru. Tím lze do jisté míry vysvětlit jeho pozdější chování na veřejnosti. Jeho zdravotní stav se prudce zhoršoval, na ulici nepoznával lidi a začal být agresivní. Naštěstí si toho všimli lidé, kteří zařídili léčbu a následné umístění v domě s pečovatelskou službou v Orlové – Lutyni na 5. etapě. Na popud redakce orlovských novin se našlo několik dárců nepotřebných kytar a tak znovu mohl hrát, tentokrát spolubydlícím. Ti na něho dodnes rádi vzpomínají. Dokonce v Orlovských novinách o něm vyšel článek i s fotografií, na které je zachycen, jak hraje obklopen důchodci. V domovince před několika lety taky zemřel.

Orlovské noviny 1-2005

-sdur-

Petřvaldský „muzikus“

Pan Leon Juřica se narodil v Orlové v květnu 1935. Jelikož bydlel s rodiči v Petřvaldě, chodil tam také do obecné školy. Studium gymnázia absolvoval v letech 1950 - 1953 v Orlové. V letech 1953 - 1956 navštěvoval lékařskou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci. Studium však musel z politických důvodů přerušit. Pak vystřídal několik profesí. Od roku 1961 pracoval jako koksář na koksovne Karolina v Ostravě, pak jako skladník a účetní v kovovýrobním družstvu v Rychvaldě a krátce jako správce brigádnického domu Wolker na Dole Antonín Zápotocký v Lazích. V letech 1963 až 1975 byl hudebním archivářem Československého rozhlasu v Ostravě. Na starosti měl notový archiv a již tehdy publikoval některé skladby. Láska k hudbě jej v roce 1966 přivedla na Masarykovu univerzitu do Brna, kde při zaměstnání studoval muzikologii a kde v roce 1972 získal titul promovány historik. Od roku 1975 byl profesorem Janáčkovy konzervatoře v Ostravě. Kromě toho vyučoval na hudební katedře Pedagogické fakulty Ostravské univerzity hudební teorii a muzikoterapii a na lidových konzervatořích v Ostravě hudební teorii a skladbu. V roce 1992 složil doktorát. Od roku 1989 je profesor Leon Juřica členem Asociace hudebních umělců a vědců a od roku 1998 byl jejím předsedou pro Moravskoslezský kraj. Byl také členem spolku Kontrast – Výtvarníci 69.

Skladatelské dílo PhDr. Leona Juřici zahrnuje opery, balety, orchestrální a komorní díla, kantáty, písně, úpravy písní. Skladby pana Juřici se hrají nejen v České republice, nýbrž i na Slovensku, v Polsku, Německu, Rakousku,

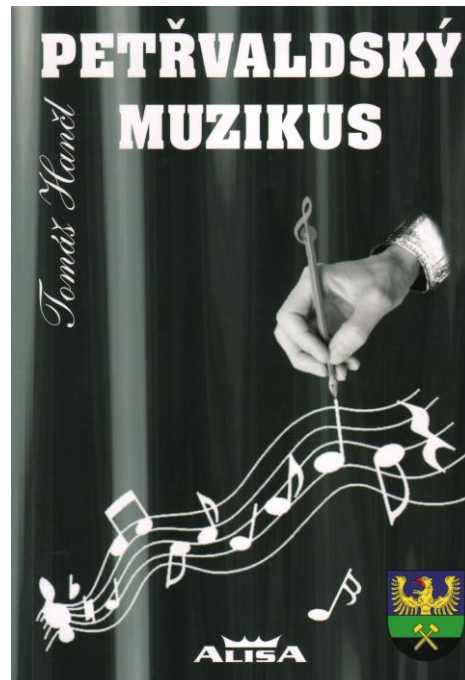
Japonsku a USA. Je držitelem primátu v Guinnessově knize rekordů, obor nejkratší opera. Tento počín jen ilustruje hravou náturu pana profesora. Kromě hudby se věnuje svým zálibám: literatuře, poezii a výtvarnému umění.

Mnozí lidé ho znají z vidění pro jeho mohutnou postavu, kterou nejde přehlédnout. I když je s Orlovou spjat od narození, většinou pro širší orlovskou veřejnost je neznámý. Kdo ho zná blíže, potvrdí jeho skromnou a bodrou povahu. Má rád legraci a nezkazí žádnou zábavu. Jeho životní osudy inspirovaly bývalého redaktora ostravského studia Českého rozhlasu Tomáše Hančla k napsání knihy *Petřvaldský muzikus*. Tato kniha, napsaná velmi čtivě vyšla v roce 2011. Vypráví o složité životní pouti umělce v prostředí ostravského regionu kvasu 20. století.

Pan Leon Juřica oslaví v příštím roce významné životní jubileum. Ať panu profesorovi slouží zdraví ještě mnoho let.

Z návštěvy členů klubu u pana profesora

Přebal knihy Tomáše Hančla

-sdur-

Orlovský rockový „muzikus“

Svatopluk Křížek se narodil v Orlové v roce 1947. Po absolvování základní školy v Orlové–Porubě se vyučil horníkem a následně pracoval na dole Fučík V. Po absolvování střední hornické školy s maturitou při zaměstnání začal pracovat jako důlní technik. Hudbě se věnoval od školních let ovlivněn svým bratrancem, vynikajícím muzikantem, Janem Czarneckým.

V té době prvopočátků domácky zkoušel hrát na kytaru i se svým sousedem a kamarádem Tomášem Hendrychem, t.č. občasným tvůrcem textů pro skupinu "Z budy", jinak také členem hudebního klubu. Své schopnosti hry na kytaru dále rozvíjel v učňovské kapele Odborného učiliště Pavko Korčagina v Havířově, s kterou v rámci náborových akcí projel celou republiku. Nejvíce ho motivovala britská skupina The Beatles. Byl u vzniku prvních bigbeatových skupin na Orlovsku. Hrál například ve skupinách The Rakes, Caravel a The Bats. Tyto skupiny se většinou rozpadly po odchodu muzikantů na vojnu, nebo přechodem na profesionální dráhu. Svát'a pak hrál v kapele Dolu Doubrava, která převážně vystupovala v Kulturním domě Družba v Karviné pod vedením Vítězslava Kubatka. Dodnes Vít'a uznale vzpomíná na jeho přesnou hru na kytaru.

S členy skupiny The Bats Svát'a udržuje kontakt stále a příležitostně spolu hrají v soukromí.

Skupina se několikrát pokusila o „comeback“ a v podstatě existuje dodnes. Návrat do hudebního dění v 90. letech 20. století měl ohlas především u prořídých pamětníků, a proto skupina upustila od veřejných produkcí. Před dvěma léty přemluvil zbylé členy skupiny k obnovení činnosti ve stylu filmu Alice Nellis *REVIVAL* – nikdy to nekončí. V současné době „Batsáci“ s manažerem skupiny Miroslavem Křivdou uvažují po případném doplnění sestavy o příležitostných produkcích především pro fandý hudby 60. a 70. let.

Svát'a se hudbě věnuje naplno. Sleduje vývoj populární hudby ve světě a doma skládá pro své potěšení písničky s vlastními texty. Na CD nosiči mu vyšel výběr patnácti skladeb z osmdesáti, které složil. O tomto CD s názvem *STARÉ DŘEVO „PODNÁJEM“* jsme psali již dříve. Lze jen zdůraznit, že z hostů, kteří se podíleli na nahrávkách písní ve studiu RM (Redakce mladých), vynikl Petr Holář na sólovou kytaru, který je zároveň autorem vynikajícího aranžmá. Svát'a při skládání relaxuje, a jak sám říká „je to napínavé jako křížovka“.

Bohužel zdravotní stav mu již nedovoluje koncertovat se skupinou, a proto se rozhodl prodat nedávno pořízenou kytaru s příslušenstvím. Lze jen doufat, že nejstarší dosud hrající skupina v Orlové najde za něho rovnocennou náhradu a nezanikne.

-sdur-

Opět evangelický kostel

Leona Machálková za doprovodu pianisty Johnnie Balleka zakončila 10. Orlovský jarmark koncertem v kostele Slezské církve evangelické augsburského vyznání v Orlové - Městě. V Orlové - Lutyni zpívala již několikrát v letním kině.

Tentokrát její hlas zazněl v evangelickém svatostánku známým svou výbornou akustikou. Kdo se přišel podívat, nelitoval. Leona Machálková zazpívala převážně muzikálové písně ze svého repertoáru např. oblíbené Zatmění, dále i filmové písně např. z filmu Evita Tak měj mě rád a z filmu Noc na Karlštejně Lásko má já stůň. Vzdala hold Evě

Olmerové písní Černá kára a tím se přiznala k jazzové a také swingové tvorbě, kterou miluje. Procítěně zazpívala píseň Dej zpátky čas, která mnohé oslovila. Předposlední píseň koncertu byla Something od The Beatles, která jen za doprovodu kláves nevyzněla dobře. Brouci by asi protestovali. Jejich hudba byla založena především na kytarovém doprovodu. Koncert pak ukončila písní Image od „věčně mladého“ Johna Lenona. Tato interpretace neměla chybu i proto, že skladba je postavena na klavírním doprovodu. Po neutuchajícím aplausu přišlo přidání a to, jak jinak na takovém místě, byla píseň Aleluja. Od zpěvačky bylo velmi milé, že na koncertě vzpomněla nedávno zesnulou mladou těhotnou maminku, která zemřela pravděpodobně chybou zdravotníků v orlovské nemocnici. Na její památku zazpívala jednu z písní.

Leona Machálková zaujala obecnost nejen vynikajícím vokálem, ale i svým vzhledem. Velice vkusně oblečená, vynikající vystupování a stále dívčí postava, tak se představila 21. června v Orlové.

Koncerty v kostele pořádá Nadační fond kulturní památky kostela SCEAV v Orlové pod záštitou Města Orlová. Příští koncert se bude konat 29. listopadu, viz pozvánka níže.

-sdur-

POZVÁNKA
pro všechny nepřátele smutku a přátelé jazzu

do evangelického kostela v Orlové na koncert jazzmana Ladě Kerndla, který se bude konat 29. 11. 2014 v 17⁰⁰. Zpěvák příští rok oslaví 70 let. Gustav Brom řekl: „Lad’o, ty jsi český Sinatra a nesmíš zemřít. Vždycky jsem tě chtěl do kapely, ale dával jsi přednost svobodě po světě.“

Vladimír Kerndl hrál v mnoha orchestrech po celém území státu. Od roku 1971 vystupoval v zahraničí zejména v Norsku, Německu, Švýcarsku a také na výletních amerických lodích. V r. 1994 ho zastavila zákeřná nemoc, ale v současnosti znovu vystupuje u nás i v zahraničí.

<http://www.ladakerndl.cz/>

👉 Obrazová příloha 👈

27. června 2014

Z BUDY

TATAPULT

Skupina rozšířená o klávesy

Zo Ra

ZATÍM NIJAK

Své umění předvedl host Roman Trnka

z THE BATS
zahrál Martin Hezko

